

Första staden som bussen stannade vid hette Heartfool. Här lös solen snett genom molnen, vidare in bland gränderna en stund och rakt ut ur porten. De sju passagerarna såg hemskt fascinerade ut av ringmuren, men ruvade egentligen på väldigt blandade upplevelser, från skräckslagenhet till skrattlystnad. Samtliga resenärer tog digitala foton på det gluggrika tornet, utom Fordrik som tecknade av det direkt på papper. Sucille tittade avundsjukt på medan han förnöjsamt förde pennan, suddade och drog sina linjer - hennes oljefärger hade ju lämnats kvar hemma. Heartfool låg mitt inne i det labyrintiska landet, där ingen besökare längre mindes hur tusan man kommit dit så fort. Ändå misstänkte Leif-Göran otvetydigt att det rörde sig om gammal hederlig teleportering i någon nutida tappning.

Sällskapets chaufför körde dem åtta dagar i veckan genom berg och dalbanor, spikraka landsvägar och spiraliska tunnelsystem. Bussen var i själva verket en ombyggd U-båt, med sju hjul och god luftkonditionering. Ingen ville benämna fordonet "U-buss", dock kunde man höra chauffören lite skämtsamt säga "sjubuss", emedan hans passagerare var just sju. Somliga i sällskapet kallade honom i gengäld för Kapten, vilket varken stötte på problem eller överdriven förtjusning. Vid resans start hade Sucille anat en korrelation till huvudpersonen i sci-fi-romanen hon som bäst bar med sig, men den mysteriösa likheten hade blivit urvattnad efter några mil när chauffören börjat tralla på ännu en vanlig bit Beatles. Britt-Bodil längst bak i bussen gick däremot igång, med guppande bröst som ombesörjt både barn och barnbarn. Den glada damen hade redan sjungit sig till sätet längst fram, där Kapten passade på att ge henne uppdraget att spana efter sovhytter. Åtta nätter per vecka var det tänkt att sällskapet skulle ta in på diverse hotell eller campingplatser, katedraler och katakomber, fabriker såväl som herrgårdar, emellanåt på något museum som vägrade stänga.

De högaktade deltagarna hade var för sig beställt denna tripp genom Ringos, en ursprungligen helt svensk resebyrå. Rutinen hade på 70-talet bestått i att man ringde till kontoret i Göteborg och bokade sin plats, alltsedan 90-talet synkat med den engelska delägaren. Numera när Ringos utvecklat filialer över hela internet, tryckte man lättast på 7-tangenten tätt följt av sin identitet + asterisk-kapital, vilket krypterat sände ansökan direkt till arrangören var hen än befann sig i universum. Sedan var det bara att passa på lämplig avgång, som successivt slussade skilda avreseställen till samma sjubuss. Nu satt gruppen på helspänn inför vad Heartfool skulle visa sig rymma för en svårforeställbar historia. Då Fordrik skissat färdigt sin första

glimt kunde en trappa urskiljas inuti tornet, en trappa med massa brant ringlande stenblock som genom regnmolnen ledde till hotellkorridoren där sällskapet skulle bo ikväll, uppenbarligen. Vältränade änglar ryckte in och lyfte upp allas resväskor, registrerade vilka serieavsnitt man ville dricka, och opererade in rätt rumsnyckel i rätt organ.

Nästa morgon läste Leif-Göran i sin bibringade litteratur hur hela staden Heartfool hade utplånats redan på 1400-talet, och satte äggröran i vrångstrupen. Britt-Bodil hade fått fel dubbelrum och tvingats lyssna på Gilbert Garfunkel halva natten, som Leif-Göran var den som föredragit. Winga hade stilla somnat in omedelbart, och klivit upp långt före frukost, suttit på balkongen och flätat fingrar medan solen torkade tvätt i magiskt framväxande gränder. Tecknat ett gäng giftgröna undervattensbussar hade Fordrik frenetiskt ägnat natten åt, som krigade mot ett gäng flygande spårvagnar i gredelint. Emellertid Sucille som nästan alltid drömde mardrömmar, vaknade mitt i en jovialisk scen där fjärran planeter hade blivit kamrater. Kapten fick som vanligt rusa upp för att hinna förbereda bussen till dagens etapp, som långsamt skulle öppna labyrinten en stad till.